

LUONNOS MAA- JA METSÄTALOUSMINISTERIÖN ASETUKSEKSI ERÄIDEN ELINTARVIKKEIDEN ILMOITTAMISESTA VOIMAKASSUOLAISEKSI**Taustaa**

Suomen kansallisessa lainsäädännössä on vuosikymmenien ajan ollut elintarvikkeen suolapitoisuuden ilmoittamista koskevia säännöksiä. Voimassa olevan lainsäädännön (Kauppa- ja teollisuusministeriön asetus elintarvikkeiden pakkausmerkinnöistä 1084/2004 24 ja 25 §) mukaan erikseen mainituissa elintarvikeryhmissä täytyy ilmoittaa ruokasuolan määrä painoprosentteina. Lisäksi elintarvike täytyy ilmoittaa voimakassuolaiseksi, jos suolapitoisuus ylittää lainsäädännössä asetetut elintarvikeryhmäkohtaiset rajat.

Suomalainen elintarviketeollisuus on panostanut vähemmän ruokasuolaa sisältävien, mikrobiologisesti turvallisten elintarvikkeiden kehittämiseen. Samaan aikaan kuluttajille on tiedotettu vähemmän suolaa sisältävän ruokavalion edullisista vaikutuksista terveyteen. Oleellisena tukena väestön suolan saannin vähentämisessä ovat olleet tiettyjen elintarvikeryhmien suolapitoisuuteen liittyvät pakkausmerkinnät. Suolapitoisuutta koskevien merkintöjen on todettu auttavan kuluttajaa tekemään terveytensä kannalta edullisia valintoja. Säännösten, jotka koskevat elintarvikkeiden ilmoittamisesta voimakassuolaiseksi, on myös todettu selkeästi vaikuttaneen teollisten elintarvikkeiden suolapitoisuuksiin ja erityisesti voimakassuolaiseksi ilmoitettavien elintarvikkeiden selkeään vähenemiseen.

Suolan saanti on kuluneiden vuosikymmenten aikana Suomessa selvästi alentunut, mutta kansainvälisiä suosituksia (WHO:n tavoite alle 5 g NaCl/vrk) ei ole edelleenkään saavutettu. Suomalainen mies saa ruokavaliostaan noin 9 g ja nainen hiukan yli 6 g suolaa vuorokaudessa. Finravinto 2012 -tutkimuksen mukaan suolan saanti työikäisillä suomalaisilla on viimeisen viiden vuoden aikana kääntynyt hienoiseen nousuun ja ylittää selkeästi suositellun tason. Samaan aikaan suomalaisten verenpaineiden myönteinen kehitys on hidastunut ja jopa pysähtynyt. Suomalaisten verenpaine on edelleen kansainvälisesti korkealla tasolla. Korkea verenpaine on sydän- ja verisuonitautien keskeinen riskitekijä.

Suomalaisten suolansaannista noin 80 % on peräisin elintarviketeollisuuden ja joukkoruokailun käyttämästä suolasta. ”Voimakassuolainen” merkinnän piiriin kuuluvat elintarvikeryhmät kattavat suolan saannin kannalta olennaiset tuoteryhmät.

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus elintarviketietojen antamisesta kuluttajille (EU) N:o 1169/2011 (*elintarviketietoasetus*) mukaisessa pakollisessa ravintoarvomerkinnässä ilmoitetaan natriumin kokonaismäärä suolaekvivalenttina. Pakollista ravintoarvomerkintää koskevia säännöksiä aletaan soveltaa joulukuussa 2016. ”Voimakassuolainen” merkinnän säilyttäminen ravintoarvomerkinnän rinnalla on kansanterveyden näkökulmasta perusteltua. Keskeisten ravintoaineiden esiin nostaminen pakkausmerkinnöissä auttaa kuluttajaa tekemään terveytensä kannalta edullisempia valintoja.

Asetusluonnoksen sisältö**1 § Asetuksen tarkoitus**

Asetuksessa säädetään eräiden elintarvikkeiden ilmoittamisesta voimakassuolaiseksi.

2 § Soveltamisala

Asetuksen soveltamisalaan kuuluvat kaikki elintarvikkeet, jotka on tarkoitettu loppukuluttajalle, ellei asetuksessa myöhemmin toisin säädetään. Asetuksessa säädetään erikseen, missä tuoteryhmissä ja millä edellytyksellä ilmoitus voimakassuolaisuudesta vaaditaan.

Elintarvikealan toimijan vastuun osalta viitataan elintarviketietoasetuksen 8 artiklaan, jossa säädetään elintarvikeketjun eri toimijoiden vastuusta elintarviketietojen antamisen osalta. Säännös koskee myös tietojen toimittamista toimijalta toiselle. Elintarvikealan toimijan on tunnettava elintarviketurvallisuuden ja muiden elintarvikelainsäädännön mukaisten vaatimusten kannalta kriittiset kohdat toiminnassaan.

3 § Määritelmät

Asetuksessa viitataan tiettyihin yleisen elintarvikeasetuksen (EY) N:o 178/2002 määritelmiin (*elintarvike, elintarvikealan toimija, loppukuluttaja*) sekä elintarviketietoasetuksen eräisiin määritelmiin (*elintarviketieto, valmiiksi pakattu elintarvike, etiketti, merkintä*).

Suolalla tarkoitetaan asetuksessa, kuten myös elintarviketietoasetuksen mukaisessa pakollisessa ravintoarvomerkinnessä, natriumin kokonaismäärää suolaekvivalenttina (suola = natrium x 2,5), johon lasketaan kaikki eri lähteistä tuleva ja myös elintarvikkeessa luontaisesti oleva natrium.

Elintarviketietoasetuksessa määritellään valmiiksi pakattu elintarvike (2.2(e) art.). Määritelmän mukaan valmiiksi pakattulla elintarvikkeella ei tarkoiteta kuluttajan pyynnöstä myyntitiloissa pakattua elintarviketta tai välitöntä myyntiä varten valmiiksi pakattua elintarviketta. Asetuksessa *pakkaamattomalla elintarvikkeella* tarkoitetaan loppukuluttajalle sellaisenaan tarkoitettua elintarviketta, jonka kuluttaja itse pakkaa tai joka pakataan kuluttajan pyynnöstä elintarvikkeen luovutuspaikassa tai joka on valmiiksi pakattu elintarvikkeen luovutuspaikassa välitöntä myyntiä varten. *Välittömällä myynnillä* tarkoitetaan pakkaamista ja myyntiä vuorokauden aikana.

4 § Elintarvikkeiden ilmoittaminen voimakassuolaiseksi

Voimassa oleva lainsäädäntö edellyttää, että erikseen mainituissa elintarvikeryhmissä täytyy ilmoittaa ruokasuolan määrä eli lisätyn natriumkloridin kokonaismäärä painoprosenteina. Lisäksi elintarvike täytyy ilmoittaa voimakassuolaiseksi, jos suolapitoisuus (lisätyn natriumkloridin kokonaismäärä) ylittää lainsäädännössä asetetut elintarvikeryhmäkohtaiset rajat. Ruokasuolan määrän ilmoittamista koskeva kansallinen vaatimus (KTMa 1084/2004 24 §) on elintarviketietoasetuksen mukaisen pakollisen ravintoarvomerkin kanssa päällekkäinen ja myös ristiriitainen. Tästä syystä vaatimus ruokasuolan määrän ilmoittamisesta kumotaan joulukuusta 2016 lukien.

Voimassa olevan lainsäädännön kriteerit ”voimakassuolainen” merkinnälle (KTMa 1084/2004 25 §) perustuvat lisätyn ruokasuolan (natriumkloridi) määrään. Elintarviketietoasetuksen mukaisessa pakollisessa ravintoarvomerkinnessä ilmoitetaan natriumin kokonaismäärä suolaekvivalenttina. Eri merkintöjen perustamista erilaisiin kriteereihin olisivat ongelmallisia sekä kuluttajien että toimijoiden kannalta. Asetuksessa ”voimakassuolainen” merkinnän kriteerit perustuvat suolaekvivalenttipitoisuuteen (suola = natrium x 2,5), johon lasketaan kaikki eri lähteistä tuleva ja myös elintarvikkeessa luontaisesti oleva natrium.

Voimassa olevan lainsäädännön mukaan elintarvike ilmoitetaan voimakassuolaiseksi joko merkinnällä ”voimakassuolainen” tai ”lisätty paljon suolaa”. Ilmaisuihin ”lisätty paljon suolaa” saattaisi olla harhaanjohtava sen jälkeen kun merkinnän kriteerit muutetaan natriumpohjaisiksi. Toisaalta lisätyn suolan määrä on se, mihin voidaan vaikuttaa. Asetuksen mukaan elintarvike on ilmoitettava voimakassuolaiseksi joko ilmaisulla ”voimakassuolainen” tai ”sisältää paljon suolaa”.

Voimassa olevan lainsäädännön elintarvikeryhmät, joista vaaditaan tieto voimakassuolaisuudesta, ovat 1) juustot, 2) makkarat, 3) kalavalmisteet, 4) ruokaleivät, 5) näkkileivät ja hapankorput, 6) aamiaismurot ja –hiutaleet, 7) liemet, keitot ja kastikkeet sekä 8) muut puolivalmiit tai valmiit ruoat. Mainitut tuoteryhmät ovat edelleen keskeisiä suomalaisten suolan saannin kannalta. Finravinto 2012 -tutkimuksen mukaan suomalaisten suolan saannin kannalta keskeisimmät tuoteryhmät ovat viljatuotteet, juusto sekä pääruokatyypit liha- ja kalavalmisteet.

Asetuksen mukaan tieto voimakassuolaisuudesta tulee ilmoittaa seuraavissa elintarvikeryhmissä: 1) juustot, 2) makkarat, 3) muut leikkeleenä käytettävät lihavalmisteet, 4) kalavalmisteet, 5) ruokaleivät, 6) näkkileivät ja hapankorput, 7) aamiaisviljavalmisteet, 8) valmisruoat, 9) aterian komponentit, sekä 10) napostelutuotteet, joihin on lisätty suolaa.

Juustoihin kuuluvat kaikki MMMa 264/2012 6 §:ssä määritellyt tuotteet: juustot, sulatejuustot ja juustovalmisteet. Makkaroihin kuuluvat kaikki erilaiset emulgoidut makkarat (leikkele-, ruoka- ja raakamakkarat sekä maksamakkarat) sekä kestromakkarat. Kalavalmisteisiin kuuluvat esimerkiksi suolatut, savustetut, hiillostetut tai muulla tavalla valmistetut kalat ja kalanosat, kun valmistukseen ei ole merkittävässä määrin käytetty muita ainesosia sekä kalasäilykkeet. Ruokaleipiin kuuluvat myös niihin rinnastettavat tuotteet, kuten voisarvet, tortilla- ja pitaleivät jne. Valmisruokiin kuuluvat sellaisenaan nautittavat ateriat, jotka voivat koostua yhdestä tai

useammasta komponentista: esimerkiksi yhdestä tai useammasta komponentista koostuvat mikroateriat, laattikoruoat, keitot, ateriasalaatit, pizzat, ruoan tapaan nautittavat täytteelliset piirakat (esim. riisipiirakka, liha-piirakka), kolmioleivät, täytetyt sämpylät ja patongit jne. Ateriankomponentteihin kuuluvat esimerkiksi liha-, kala-, kasvispyörykät ja -pihvit, kermaperunat ja vastaavat, perunasosejauhe, tuorepastat, pata-ainekset, kastikkeenomaiset ateria-ainekset, joihin voidaan lisätä veden ohella muita ainesosia, kastikejauheet, liemivalmisteet jne. Ateriankomponentteihin kuuluvat myös kypsennettäväksi tarkoitetut raakaliha- ja kalavalmisteet.

Uusi tuoteryhmä, jolta vaaditaan tieto voimakassuolaisuudesta, on napostelutuotteet, joihin on lisätty suolaa. Tähän ryhmään kuuluvat esimerkiksi peruna- ja maissilastut, suolapähkinät jne. Napostelutuotteita on erilaisia, joista kaikki eivät välttämättä sisällä juurikaan suolaa. Perinteiset napostelutuotteet, joihin on lisätty suolaa, voivat olla joidenkin kuluttajien kohdalla merkittävä suolan lähde. Nykyisin noin kolmannes energiansaannista tulee aterioiden välillä nautittavista välipaloista. Tästä syystä on perusteltua ottaa ruokailutottumusten nousevat trendit huomioon lainsäädännössä.

Koska ilmoitus voimakassuolaisuudesta on varoitusmerkinnän luonteinen, merkinnän havaittavuuden ja luettavuuden varmistaminen on tärkeää. Tästä syystä tieto voimakassuolaisuudesta on esitettävä ravintoarvomerkinnän läheisyydessä elintarviketietoasetuksen 13 artiklan 2 kohdan mukaista kirjasinkokoa käyttäen, eli kirjasinkoon x-korkeuden olisi oltava vähintään 1,2 mm. Voimakassuolaisuutta koskevat tieto liittyy elintarvikkeen ravintosisältöön. Merkinnän sijoittelulla ohjataan kuluttajaa lukemaan ravintoarvomerkintää laajemminkin. Mikäli elintarvikkeessa ei ole ravintoarvomerkintää, tietovoimakassuolaisuudesta tulee antaa pakkausmerkinnöissä muulla helposti havaittavalla ja selkeällä tavalla.

”Voimakassuolainen” merkintä vaaditaan kaikilta tuoteryhmään kuuluvilta tuotteilta myös siinä tapauksessa, että tiettyyn kategoriaan kuuluvat tuotteet tulevat kaikki merkityiksi voimakassuolaiseksi, kuten esimerkiksi sulatejuustot/juustot, kestromakkarat/makkarat, sillisäilykkeet/kalavalmisteet.

Voimassa olevan lainsäädännön vaatimukset elintarvikkeen ilmoittamisesta voimakassuolaiseksi koskevat ainoastaan valmiiksi pakattuja elintarvikkeita. Velvoitteen laajentaminen pakkaamattomiin elintarvikkeisiin on perusteltua kansanterveyden näkökulmasta. Pakkaamattomien elintarvikkeiden osalta tieto voimakassuolaisuudesta vaaditaan ilmoitettavaksi vähittäismyyntipaikassa seuraavista tuoteryhmistä: 1) juustot, 2) makkarat, 3) muut leikkeleenä käytettävät lihavalmisteet, ja 4) ruokaleivät. Tuoteryhmät ovat suolan saannin kannalta keskeisiä. Tieto voimakassuolaisuudesta on annettava vähittäismyyntipaikassa pakkaamattoman elintarvikkeen läheisyydessä kirjallisesti helposti havaittavalla tavalla. Tietoa voimakassuolaisuudesta ei pakkaamattomista elintarvikkeista vaadita elintarvikkeista, joita pieniä tuotemääriä valmistava elintarvikealan toimija toimittaa suoraan loppukuluttajalle tai paikalliselle vähittäisliikkeelle, joka toimittaa tuotteet suoraan kuluttajalle.

”Voimakassuolainen” merkinnän osalta eri raja-arvot eri tuoteryhmille ovat tarpeen, jotta voidaan ottaa huomioon ero luontaisen natriumin määrässä eri tuoteryhmissä sekä elintarviketeknologiaan liittyvät ero eri tuoteryhmissä. Eri raja-arvot eri tuoteryhmille ovat tarpeen myös, jotta voidaan vaikuttaa sekä kuluttajan valintoihin tuoteryhmien sisällä että elintarviketeollisuuden tuotekehitykseen. Raja-arvojen muuttamisen ensisijainen tavoite tässä asetuksessa on voimassa olevan lainsäädännön raja-arvojen mukauttaminen natriumin kokonaismäärään perustuviksi. Raja-arvot on tärkeää asettaa sellaiselle tasolle, että ”voimakassuolainen” merkinnän ohjaava vaikutus toimii sekä kuluttajien että elintarviketeollisuuden keskuudessa. Elintarvikkeiden suolapitoisuuden valvonnassa on todettu, että tuoteryhmien sisällä keskimääräinen suolan määrä on juuri alle voimakassuolaisuutta koskevan merkinnän rajan. Juustojen, makkaroiden, muiden leikkeleenä käytettävien lihavalmisteiden ja kalavalmisteiden raja-arvoja on muutettu siten, että on otettu huomioon mainituissa tuoteryhmissä lisäaineiden kautta tuleva sekä elintarvikkeessa luontaisesta oleva natrium. Viljatuotteiden osalta raja-arvojen muuttaminen natriumin kokonaismäärään perustuvaksi ei suoranaisesti aiheuta muutostarpeita. Viljatuotteilla ja erityisesti ruokaleivillä on kuitenkin merkittävä osuus suomalaisten päivittäisessä ruokavaliassa ja sitä kautta keskeinen osuus suolan saannin kannalta. Tästä syystä ruokaleipien, näkkileipien ja hapankorppujen sekä aamiaisviljavalvaimisteiden raja-arvoja on alennettu.

Voimassa olevan lainsäädännön kriteerit ”voimakassuolainen” merkinnälle perustuvat lisätyn natriumkloridin kokonaismäärään. Tämä suolapitoisuus määritetään pääsääntöisesti kloridipitoisuuteen perustuen, koska se on analyttisesti helpompaa ja vähemmän laiteresursseja vaativaa. Voimassa olevan lainsäädännön mukaan ns. pitkässä ravintoarvomerkinnässä ilmoitetaan natriumin määrä. Tämä pitoisuus voi olla joko analy-

soitu tai laskennallinen. Elintarviketietoasetuksen mukaisessa pakollisessa ravintoarvomerkinnässä samoin kuin elintarviketietojen antamisesta kuluttajille annetun maa- ja metsätalousministeriön asetuksen (834/2014) mukaisesti pakkaamattomista elintarvikkeista vaadittavissa ravintosisältötiedoissa (MMM 834/2014 7 § 2 mom.) suolalla tarkoitetaan natriumin kokonaismäärää suolaekvivalenttipitoisuutena (suola = natrium x 2,5). Tullilaboratorio ja Elintarviketurvallisuusvirasto Evira tekevät parhaillaan työtä natriumanalytiikan kehittämiseksi.

Elintarviketietoasetuksen mukaan ravintoarvomerkinnässä ilmoitettavat arvot ovat keskiarvoja, jotka perustuvat joko valmistajan analyysiin tai taulukoihin, tietokantoihin tai vastaaviin perustuviin laskelmiin. Vastaavalla tavalla määritetään elintarvikkeen suolapitoisuus ”voimakassuolainen” merkintää varten. On oletettavaa, että erityisesti pk-yritykset käyttävät erilaisten tietokantojen ravintoainekoostumustietoja. Tästä syystä erityisesti elintarvikkeiden koostumustietopankki Finelin ylläpidolle ja kehittämiselle on tärkeää varmistaa riittävät resurssit. Mikäli tietopankin tiedot ovat puutteellisia tai eivät ole ajan tasalla, siitä aiheutuu ongelmia tietojen käyttäville elintarvikealan toimijoille, merkintöjä valvoville viranomaisille sekä merkintöjä lukeville ja elintarvikkeita käyttäville kuluttajille.

Evira selvitti loppuvuodesta 2010, miten elintarvikkeiden pakkauksissa ilmoitettujen suolapitoisuuksien oikeellisuutta varmistetaan elintarvikealan toimijoiden omavalvonnassa ja viranomaisvalvonnassa. Selvityksen johtopäätösten mukaan suolapitoisuuksien omavalvontaa ja viranomaisvalvontaa on syytä tehostaa.

Kuten voimassa olevan lainsäädännön myös tämän asetuksen ”voimakassuolainen” merkintää koskevia säännöksiä sovelletaan yhdenmukaisella tavalla sekä Suomessa valmistettuihin että Suomeen tuotaviin elintarvikkeisiin. Euroopan unionin perussopimuksen mukaan jäsenvaltiolla on oikeus asettaa tuontiin vaikuttavia kansallisia vaatimuksia, jotka ovat perusteltuja esim. ihmisten terveyden suojelemiseksi (SEUT 36 art.). Kansallisten toimenpiteiden on oltava oikeassa suhteessa tavoiteltavaan etuun nähden. Suomalaisten verenpaine on kansainvälisessä vertailussa korkea ja sairastavuus ja kuolleisuus aivohalvaukseen ja sepelvaltimotautiin on yleistä. Vähäsuolaisen ruokavalion tiedetään alentavan kohonnuttua verenpainetta ja ehkäisevän verenpaineen kokoamista. Pitkän aikavälin terveysseurannoissa on voitu osoittaa vähäsuolaisen ruokavalion yhteys pienempään kokonaiskuolleisuuteen ja sydän- ja verisuonitautikuolleisuuteen. Näillä perusteilla kansallista vaatimusta tiettyjen elintarvikkeiden ilmoittamisesta voimakassuolaiseksi voidaan pitää perusteltuna ja oikeasuhteisena toimenpiteenä suomalaisten kuluttajien terveyden suojelemiseksi.

Voimakassuolaisuutta koskeva merkintä tukee sekä Suomen kansallista suolastrategiaa että Euroopan unionin ravitsemusstrategiaa. EU:ssa hyväksyttiin vuonna 2008 suolan vähentämistä koskeva vapaaehtoinen kehys (*EU Salt Reduction Framework*), jossa korostettiin mm. tuotteiden suolapitoisuuteen vaikuttamista ja kuluttajainformaatiota. Vuonna 2010 hyväksyttiin neuvoston päätelmät ”Väestön suolankäytön vähentämistoimet terveyden edistämiseksi”. Päätelmissä kehoitetaan jäsenvaltioita tehostamaan toimia suolan käytön vähentämiseksi ja komissiota tukemaan voimakkaasti jäsenvaltioiden toimia sellaisten kansallisten aloitteiden tehostamiseksi, ylläpitämiseksi tai kehittämiseksi, joiden tavoitteena on saavuttaa asianmukainen suolankäytön taso. YK:n yleiskokous hyväksyi vuonna 2011 poliittisen julistuksen ei-tarttuvien tautien (NCD) ehkäisystä ja kontrollista. Yksi esiin nostettu riskitekijä on liiallinen suolan saanti, jonka vähentämiseksi esitetään muun muassa toimia pakkausmerkintöjen parantamiseksi. WHO:n yleiskokous hyväksyi vuonna 2013 toimintasuunnitelman, indikaattorit ja tavoitteet poliittisen julistuksen toteuttamiseksi. Tavoitteena on vähentää suolan keskimääräistä saantia 30 % vuoteen 2020 mennessä. Yhtenä keskeisenä keinona mainitaan kuluttajainformaatio ja pakkausmerkintöjen kehittäminen.

11 § Voimaantulo

Asetus tulee voimaan 13.12.2016. Mainitusta ajankohdasta lukien aletaan soveltaa myös elintarviketietoasetuksen vaatimuksia pakollisesta ravintoarvomerkinnästä. Useat elintarvikealan toimijat ottavat elintarviketietoasetuksen säännösten mukaisen ravintoarvomerkinnän käyttöön jo ennen kuin siitä tulee pakollinen. Jotta välttyään keskenään ristiriitaisilta merkinnöiltä, tieto voimakassuolaisuudesta voidaan antaa tämän asetuksen mukaisesti jo ennen asetuksen voimaantuloa.

Kansalliset säännökset elintarvikkeen suolapitoisuuden ilmoittamisesta (KTMa 1084/2004 24 §) sekä elintarvikkeen ilmoittamisesta voimakassuolaiseksi (KTMa 1084/2004 25 §) kumotaan 13.12.2016 lukien.

Asetuksen valmistelu

Keskustelu elintarviketietoja koskevista kansallisista säännöksistä aloitettiin maa- ja metsätalousministeriön johdolla vuoden 2013 alussa. Tähän työhön osallistuivat viranomaisten lisäksi keskeiset sidosryhmät, kuten kuluttajat, elintarviketeollisuus ja –kauppa, ravintola-ala sekä alkutuotanto. Suolamerkinnoista keskusteltiin myös valtion ravitsemusneuvottelukunnassa useampaan otteeseen. Asetusehdotus oli lausuntokierroksella alkuvuodesta 2014. Lausunnot saatiin seuraavilta tahoilta: STM, OM, TEM, Evira, Valvira, THL, Tulli, Pääesikunta, Länsi-Suomen ja Pohjois-Suomen aluehallintovirastot, Suomen Kuntaliitto, Helsingin kaupungin ympäristökeskus, Tampereen kaupunki, Suomen Kuluttajaliitto, Sydänliitto, Allergia- ja astmaliitto, Elintarviketeollisuusliitto, Päivittäistavarakauppa, Matkailu- ja ravintola-ala, Maataloustuottajain Keskusliitto, Ammattikeittiöosaajat, Eläinlääkärihygieenikkojen yhdistys, Kunnallinen ympäristö- ja terveydenhoitoyhdistys sekä Ympäristö- ja terveysalan tekniset. Lausunnot on otettu asetusehdotuksen jatkovalmistelussa mahdollisuuksien mukaan huomioon.

Asetusehdotus notifioitiin komissiolle ja muille EU-jäsenvaltioille direktiivin 98/34/EY edellyttämällä tavalla ja lisäksi vielä toistaiseksi voimassa olevan elintarvikkeen pakkausmerkintöjä koskevan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/13/EY edellyttämällä tavalla. Neljä jäsenvaltiota esitti yksityiskohtaisen lausunnon Suomen suolamerkintöjä koskevan ehdotuksen johdosta. Jäsenvaltioiden lausuntoihin on vastattu. Notifioinnin odotusaika päättyi 21.11.2014.